

Jurček s planine.

So ljudje, ki ljubijo samoto. Taki so bili Jurčkov oče. Daleč od drugih hiš so si postavili visoko gori v gorski dolinici svoj dom — hišico iz neotesanih borovih hlodov.

Ni jim bilo mari, da so imeli dve uri do cerkve in čez eno uro do prvega soseda. Bili so dobrih nog, samoto so ljubili že kar od mladosti.

Tu gor so živeli s svojo ženo Heleno in sinom edincem Jurčkom. Ni se jim godilo slabo. Nabirali so različna zdravilna želišča, ki rastejo edinole na takih visokih krajih, in so jih prodajali v lekarne in ljudem. Poleg tega so imeli še sto drugih opravkov in naročil in zato so dosti lahko preživljali svojo družinico.

Jurček je bil očetov in materin ljubček. Pa kako naj bi ne bil njihov ljubček? Nikdar jih ni razžalil. Nikdar se ni spričkal ali stepel s sosedovimi otroci, nikdar ni zaostal v vasi pri otrocih. Nikdar ni popasel s kozo sosedovega zelnika.

Pri materi je bil tako rad in očetu je hodil vedno naproti, kadarkoli so se vračali zadné iz doline.

In menite-li, da je bilo Jurčku kaj dolgčas v tej samoti?

Naj vam povem . . .

Šli smo nekoč — večja družba nas je bila — tje gor na visoki Krvavec, in pot nas je peljala mimo koče Jurčkovega očeta.

Ostrmel je Jurček. Gotovo še ni videl nikdar toliko ljudi skupaj.

„Dečko, kako ti je ime?“ ga vpraša nekdo izmed družbe?

Nič ne odgovori, le oči povesi.

„No, ali si Jožek?“

Samo za spoznanje odmaje.

„Ali Francek?“

„No, povej no, Jurček!“ se oglasé mati iz veže.

„Jurček?“ vprašamo.

Spet samo malce pokima.

„Ti Jurček, ali greš z nami? Pri nas je tako lepo: lepe hiše, lepe ceste, velike cerkve, vse polno otrok, ki se veseli igrajo in rajajo po trati. Pa belega kruha boš imel, kolikor ga boš hotel.“ Tako smo mu prigovarjali Vkljub vsem tem lepim obljubam se je nakremžil Jurčkov obrazek; in solznih oči se ozrl po materi in odkimal: „Naka, naka, naka!“

In čemu naj bi hodil tja dol? Saj ima gori vse lepše: čisto sinje nebo, svetlejša solnčeca, bistrejšo vodico... Za družbo ima v hlevu prijazno kozico, v hiši urno veverico, oddaleč pa opazuje plašne srnice in skokonoge kozle. Nad njim pa plavajo v prozornem ozračju jastrebi, orli in sokoli. Na pobjdu in ob skalovju mu rastejo tovarišice in prijateljice planinske cvetke v pestrih krilcih...

In Jurček stopa v solnčnih dneh od znanca do prijatelja in je vesel svojega bivališča gori v gorski samoti. In on naj bi pustil vse to? —

Z materjo odide po drva. Tja na rob gorovja dospeta. Skalovje se blešči v zlatu zahajajočega solnca. Doli po prostrani ravnini pa lega večerni mrak na zemljo.

„Mama, doli je strah, doli je tema,“ dé modri Jurček.

E, Jurček, Jurček! Enkrat boš le moral dol. Ko boš vojak tamkje v daljnem, meglenem mestu, se boš hrepenече oziral tja gor na znano skalovje in mehko boš sporočal domov: „Mati, tudoli je tema, tudoli ni prijetno. Nazaj, nazaj v planinski raj!“

Ferdinand Gregorec.

